A felnőtt gyermekgyógyász

az AMEGA beszélgetőpartnere: Dr. Hidvégi Edit

a Semmelweis Egyetem Pulmonológiai Klinikájának adjunktusa

Dr. Hidvégi Edittel a 13. Budapesti Amega fórum első napja után beszélgethettem. Köszönöm, hogy a fárasztó nap után vállalkoztál erre. Évek óta rendszeresen adsz elő ezen a rendezvényen.
Imádok oktatni. A Fazekas Gimnáziumba jártam, ahol akkoriban voltak „fordított napok" és ezeken nagyon sokszor én voltam a tanár. Az oktatóim azt szerették volna, hogy tanár legyek. Végül orvos lettem, de oktatok az egyetemen – így megvalósult az ő javaslatuk is. Rengeteg előadást és gyakorlatot tartok három nyelven orvostanhallgatóknak, gyógyszerészhallgatóknak, nővéreknek és szakorvosoknak is. *Bártfai Zoltán*nal együtt írtunk/szerkesztettünk egy tankönyvet, amely a pulmonológiai szakdolgozók továbbképzését szolgálja. Szoktam szerepelni a televízióban, a rádióban, az interneten – ezek a megjelenések elsősorban laikusoknak szólnak, és csak remélni tudom, hogy megfogadják a tanácsaimat. Szóval, nem maradt ki az életemből az oktatás, megvalósítottam volt tanáraim tanácsát.

Mielőtt elmélyülnénk a beszélgetésben, szeretném megkérdezni, hogy pesti vagy-e?
Az Üllői úton születtem, a női klinikától nem messze volt a lakásunk. Innen az iskolába csak át kellett sétálnom, és az orvosegyetem is ebben a földrajzi körben helyezkedik el. Amikor férjhez mentem szintén ezen a környéken maradtunk és jelenleg is a közelben élek, a Középső-Ferencvárosban. Szerencsésnek mondhatom magamat, hogy nem kell sok időt utazással töltenem, naponta gyalog járok be dolgozni.

Beszéljünk az életedről, annak az 1984 előtti és utáni időszakáról. 1984-ben szerezted meg az orvosi diplomát.
Nemcsak gimnáziumba, hanem óvodába és általános iskolába is a Fazekasba jártam. Ezt sokan zseniképzőnek tartották.

Emlékeim szerint ott nem volt biológia tagozat.

Igen, a gimnázium erőssége a matematika volt, de én a nyelvi tagozatra jártam. Már az általános iskola felső tagozatán emelt szinten tanultam az oroszt, a gimnáziumban második nyelvként az angolt választottam. Heti 16 nyelvi óránk volt úgy, hogy a gyakorlati foglalkozások helyett idegenvezetést tanultunk. Az érettségivel együtt kaptunk egy bizonyítványt arról, hogy idegenvezetőként is dolgozhatunk.

Hány nyelven beszélsz?
A magyaron kívül három nyelven: angolul, németül és oroszul. Az egyetemen is tanultam egy évet oroszul, ezért tudom, hogy mondják a tüdőgyulladást és a daganatot. Meglepő, de évente pár alkalommal jól jön ez a tudás. Majd másodikként angolból is szereztem egy nyelvvizsgát. A gyermekgyógyászat szakvizsga bizonyítványomon alig száradt meg a tinta, amikor meghirdettek egy ösztöndíjat Bécsben, amire hárman jutottunk ki az egyetemről. Ehhez feltétel volt a jó angol nyelvtudás. Az ottani gyermekgyógyászati klinikán töltöttem el két szemeszternyi időt. Ez alatt tanultam meg a németet az alapoktól – a szakmai és a konyhanyelvet is. A fiamat is igyekeztem a nyelvek tudására, gyakorlati használatára nevelni. Kis elsősként szerettem volna németül beszélgetni vele alapszinten, de ő nem fogadta ezt szívesen. Érettségi előtt, amikor készült a nyelvvizsgákra, akkor ő kérte, hogy beszéljek vele németül és angolul. Akkor felidéztem neki, hogy 12 évvel azelőtt kicsit másképp állt hozzá ehhez a kérdéshez.

Miért választottad az orvosi pályát? Volt-e családi példád?
Első generációs orvos vagyok. Kisgyermekkoromban gyakran volt tüszős mandulagyulladásom. Az ezzel járó vizsgálatok során mindig kedves és odafigyelő volt a gyermekorvosom, így hamar szimpatizáltam ezzel a pályával. Gyermekkori játékaim közé tartozott a babáim gyógyítása is. Egyszóval, mindig is orvos és ezen belül gyermekgyógyász szerettem volna lenni.

Mesélj valamit az egyetemi éveidről!
Jól tanultam, sok tanulmányi versenyen vettem részt. Két helyen voltam tudományos diákkörös és demonstrátorként is dolgoztam a biofizika intézetben. Harmadéves egyetemistaként az évfolyamról harmadmagammal elnyertük a népköztársasági ösztöndíjat. A gimnáziumi éveim során szerzett orosz idegenvezetői képesítésemnek köszönhetően a külügyi bizottságban is dolgoztam, több éven keresztül én szerveztem az egyetemi cseregyakorlatokat. Volt olyan nyár, amikor 70 külföldi orvos- és gyógyszerészhallgató jött az egyetemünkre és ugyanennyi magyar hallgató utazott a fogadó országba. Ittlétük alatt intéztem a szakmai és kulturális programjaikat, mindenben segítettem őket. A diploma átvételekor megkaptam a Jahn-díjat, amit csak egyetlen frissen végzett orvos kaphat évfolyamonként. Végzés után az I. számú Gyermekklinikán kaptam állást.

Hogy érezted magad a klinikán?
Ott szakvizsgáztam gyermekgyógyászatból, majd kimentem a már említett ösztöndíjjal Bécsbe. Így lett egy európai szintű gyermekgyógyász szakvizsgám is. A klinikán mindenki választhatott egy szubspecialitást is, én a gasztroenterológiát szerettem volna választani, de az akkori professzorom más utat gondolt nekem. Mivel sokat dolgoztam a pulmonológián és szerettem is az allergológiát, az asztmás betegek gyógyítását, gyermektüdőgyógyászatból szereztem szakvizsgát 1993-ban. Amikor már nemcsak elméleti tárgyból lehetett PhD témát választani, belevágtam, és ekkor indultam el az ételallergiák részletes megismerése felé. A tudományos munkám során sok segítséget kaptam *Cserháti Endre* professzor úrtól és *Arató András*tól, akik az allergológiai és a gasztroenterológiai szakterületeken voltak a mentoraim. A PhD témám címe: „Egyes laboratóriumi paraméterek jelentősége a tehéntej fehérje érzékenység prognózisának megíté-

lésében" lett. 1995-ben született a fiam, így a tudományos munka kihívásaival párhuzamosan a gyermeknevelés feladataival is meg kellett birkóznom.

Ezidáig gyermekeket gyógyítottál és 2004-től a felnőttek ellátásával folytattad a pályádat.
Soha nem felejtem el *Novák Zoltán* anekdotáját, ami valahogy így hangzott: „Kapálgattam egy parasztemberrel a szőlőben, aki megkérdezte tőlem: Úgy hallottam, hogy maga orvos. Milyen orvos? Gyermekorvos." Erre jött a következő kérdés: „És mikor lesz olyan tapasztalt, hogy felnőtteket is engednek majd magának gyógyítani?" Húsz évig dolgoztam a gyermekklinikán, és utána felnőttem!

Hogyan folytatódott a pályád a Pulmonológiai Klinikán?
20 év gyermekgyógyászati tapasztalattal a hátam mögött kellett felnőtt páciensek gyógyítására váltanom. Kihívás volt, hogy több éves gyakorlattal új szakterületen, új kollégák között kellett napi szinten helytállnom. *Magyar Pál* professzor úr osztályán kezdtem dolgozni, ahol megismerhettem a felnőtt tüdőgyógyászat sokszínűségét. Unikum voltam a Pulmonológiai Klinikán, mert az ételallergiával nagyon kevesen foglalkoztak, ehhez nálam gasztroenterológiai szakképesítés is társult. A korábban megszerzett tudásomat a felnőtt betegek ellátásában is kamatoztattam. A Pulmonológiai Klinikán eltöltött évek során megszereztem a felnőtt tüdőgyógyászati szakvizsgát is.

Mikor és miért jöttél el a Pulmonológiai Klinikáról?
Amikor *Kovács Gábor* lett az Országos Korányi Tbc és Pulmonológiai Intézet igazgatója, más tudományos érdeklődésű kollégákkal együtt áthívott oda, és támogatta a tudományos munkámat is. A Korányiban *Ostoros Gyula* osztályán dolgoztam. Én szívesebben kezeltem a fiatal betegeket, az asztmásokat és a COPD-seket, valamint a külföldieket. A tüdőgyógyászati onkológiában eleinte nem volt nagy jártasságom, a Korányiban töltött évek alatt ilyen jellegű tudásra is szert tettem, ezt *Ostoros Gyulá*nak köszönhetem. Ott egy kitűnő csapat jött össze, orvosok, nővérek. Szerettük egymást, jó volt velük dolgozni. Idén nyáron is volt egy osztálytalálkozónk, ahova még külföldről is eljött egy régi kolléganő.

Mégis eljöttél a Korányiból.
Egy két éves kitérőt tettem az Uzsoki utcai kórház Pulmonológiai Osztályán, majd ezt követően visszamentem a Pulmonológiai Klinikára. Ott az új igazgató, *Müller Veronika* professzor asszony örömmel fogadott. Én is vártam az új kihívásokat, motivált, hogy ismét részt vehetek a medikusképzésben, a német nyelvű oktatásban.

Hogyan élted át a covid járványt?
Két héttel a járvány indulása után az Uzsokiban létrejött a covid osztály, természetesen a tüdőgyógyászat keretein belül. 30 ágyas volt az osztály, ebből 20 egy régi pavilonban, 10 pedig a modern részen volt elhelyezve. Az utóbbiban különítették el az első covidos betegeket. A Pulmonológiai Klinikán a professzor asszony kérésére a covid részlegen kezdtem. Amikor eljött a forgás ideje, én továbbra is vállaltam, hogy ott maradok ezen a területen és folytatom a koronavírus elleni küzdelmet. Jelenleg már 24 hónapja látom el a covidos betegeket.

Gyógyítasz még gyerekeket?
Gyakorlatilag akkor indult a magánrendelésem, amikor felnőtt ellátásra kellett váltanom. A magánegészségügyben foglalkozom gyermekekkel, felnőttekkel egyaránt. Gyógyítok pulmonológiai és gasztroenterológiai betegségben szenvedőket és hosszú ideje specialitásom az ételallergia és intolerancia kérdéskörre. Többször előfordult már, hogy egész család fordult hozzám a szerteágazó allergológiai problémáival.

Hogyan bírod ezt a terhelést? Ehhez állóképesség kell. Sportolsz valamit?
Az az orvos vagyok, aki megtiszteltetésnek veszi, ha segítséget kérnek tőle, elsősorban ez motivál. A napi munkámhoz természetesen fizikai erőnlét is szükséges. Imádok minden vízisportot. Nyaranta hosszú órákat úszom, evezek, szeretek vitorlázni, ezzel szemben például a futást nem kedvelem. Az apukám pingpongozott és én is űztem ezt a sportot, a fiam versenyszerűen asztaliteniszezett. Apukám hobbi szinten fényképezett és a fiam is elkezdett ezzel magas szinten foglalkozni már az egyetemi évei alatt. Az interjú elején látható portrét is ő készítette rólam. Nagyon büszke vagyok rá, a BME-n végzett villamosmérnök. Másik éltető elemem a zene. Amikor hazamegyek, azonnal bekapcsolom a rádiót, zenét hallgatok a számítógépes munka közben és az előadásokra készülés alatt is. Vegyesen, hol komolyzenét, hol retró slágereket.

Mit szeretnél még, ami megvalósulna az életedben?
Szeretnék többet utazni. A világban sok helyen jártam, érdekes lenne évek-évtizedek elteltével ugyanoda visszatérni. Londont és Rómát kicsit már ismerem, de visszamennék mindkét városba, hogy részletesebben megismerhessem. Régóta szeretnék eljutni Japánba, jó lenne, ha ez az álmom is megvalósulhatna. És remélem, hogy idővel unokázni is fogok. ■

Dr. Osvai László